

νὰ κάμουν' τοὺς ἀμαθεῖς ἀνίδεους νὰ γελάσουνε, ἀλλ' ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς καθῶς-πρέπει λαβδκίνουνε τὴν πρέπουσαν εἰς αὐτὰ καταφρόνησιν.

ΜΥΘΟΣ

Ὁ μῦθος, καὶ αὐτός, εἶναι εἶδος διδαχτικῆς ποιήσεως, ἔχον χαραχτήρα ἰδιαίτερον ἐδικόν του. Ὁ Μῦθος βάνει εἰς τὴν σκηνὴν ἔμψυχα ἢ ἄψυχα ὄντα παρασταίνοντα πράξιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁ ποιητὴς ἐβγάζει κάποιον ἠθικὸν πόρισμα εἰς ὄφελος τῆς κοινωνίας. Σκοπὸς τοῦ Μύθου εἶναι τὸ σιᾶσημο τῶν στραβῶν, τῶν κακῶς ἐχόντων· διὰ τῆς ἐμμέσου ἐπιπλήξεως. Ἡ ὅλη πράξις θὰν ᾔηται στιγμιαία, καὶ τὸ ποιηματικὸν λακωνικότατο. Τὸ πόρισμα φυσικόν, ἀναγκαῖον, καταφανές, καὶ ἀρμόδιον εἰς τὴν κατάστασιν τῆς κοινωνίας.

Παράδειγμα.

Τὸ σκοινὶ τοῦ χωριάτη, ἡ ἀνομβρία
Τὸ ἐκόντηνε ἓνα δάχτυλο καλόν.
Χωριάτικο σκοινί, ἀρκετὴ αἰτία
Νὰ μὴ φθάνῃ πουλιὸ ἴσα στὸ νερό.
Τεχνεύεται ὁ χωριάτης, τὸ ξεντόνει
Καὶ ξεντομένο λίγο, τοῦ δικαίει.
Ἀκλουθάει τὸ νερὸ νὰ χαμιλόνη.
Ἀκλουθάει κι' ὁ χωριάτης νὰ τραβάῃ.
Μὴ τὸ σκοινί, στὴ δεύτερη, στὴν τρίτη,
Ξεσπάει, καὶ τὸν ἀφήνει μὲ τὴ μύτη.
Σὲ κάθε πρᾶγμα, μὴν τὸ παρακάνης·
Ἀλληῶς, κ' ἐκεῖδ' ποῦ ἐκέρδεσες, τὸ χάνεις.

Ληξούρι Κεφαλληνίας.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

ΕΣΤΙΑΣ

ΡΩΜΑΙΚΑ ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Δ' *

Ο ΕΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Ἐν ᾧ δ' ὁ Μέτελλος συνδιελέγετο μετὰ τοῦ Πούδου ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Σκ-
βίνου καὶ παρεσκευάζετο νὰ πορευθῇ εἰς τὰ Ἀνάκτορα μετὰ τοῦ φίλου αὐ-
τοῦ, ὁ Σοῆμας ἐπορεύετο πρὸς τὴν Σοβώραν, τὸ προχστεῖον τῆς Ῥώμης, τὸ
μάλιστα δυσφημιζόμενον, τὸ δοχεῖον πάσης διαφθορᾶς, παντὸς ὅτι αἰσχροῦ
καὶ πάσης κακίας. Αἱ συνοικίαι τοῦ Λονδίνου αἱ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Εὐρώπην
διαβόητοι διὰ τὴν ἄρρητον ἀθλιότητα καὶ τὰ αἴσχη ἅτινα ἐγκλείουσιν, εἶνε

* Ἴδε σελ. 627, 695 καὶ 787.

μηδὲν ἀντιπαρβαλλόμεναι πρὸς τὰς περιγραφάς τινων προαστείων τῆς πόλεως τῶν Κκισάρων, ὥς οἱ παλαιοὶ συγγραφεῖς κατέλιπον ἡμῖν. Ἐν αὐτῇ αἰῶνα ἢ δύο εἶναι παρετείνετο ἢ τῶν εἰδώλων λατρεία, ἢ εἰδεχθῆς πληγὴ ἢ κατατακνυομένη τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους, θὰ ἐξηπλοῦτο μέχρι καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, καὶ ἡ ἀνθρωπότης ὅλη θὰ κατεδωραθροῦτο· ἀλλ' ἀγκυρὴ τύχη ἢ οἰκουμένη ἤρξατο ἤδη σκιρτῶσα ὑπὸ τῆς ζωοδόχου πνοῆς τοῦ ἐξ Ἰουδαίας Θεοῦ Λόγου, καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ θεοκθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡρωϊκῶς ἐκτελοῦντες τὴν ἐρᾶν τοῦ Διδασκάλου αὐτῶν ἐντολὴν διέδιδον τὴν κοσμοσωταίραν διδασκαλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς γῆς ἀπὸ περάτων ἕως περάτων.

Ὁ Σοῦμας ἐπορεύετο μετὰ σπουδῆς, ἀλλ' ἅμα προσεγγίσας εἰς τὴν Σοῦραν συνέστειλε τὸ βῆμα καὶ εἰσέδυσεν εἰς τὴν κυριωτάτην ὁδὸν τοῦ προαστείου τούτου, ὁδὸν στενὴν, ῥυπαράν, ἀνώμαλον, βορβορώδη καὶ διὰ κλιτύος ἀποτόμου ἄγουσαν πρὸς τὸν Ἡσχυλῖνον λόφον. Δικνύσας δὲ τὸ τρίτον τῆς ὁδοῦ ταύτης ἐστράφη πρὸς ἀριστεράν, εἰσέδυσεν εἰς στενωπὸν δυσώδη, ἔστη πρό τινα οἰκίσκου, ἔριψε βλέμμα ταχὺ ἐντὸς τοῦ οἰκίσκου διὰ τῆς ἡμιανεωγμένης θύρας, καὶ ἀκούσας θόρυβον γινόμενον ἐν αὐτῷ, εἶδε περὶ ἑαυτὸν μετὰ προσοχῆς πολλῆς καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ καπηλεῖον.

Ἐν τῷ καπηλείῳ ἦτο θερμότης πνιγερὰ, διότι ἐκεῖ που ἦτο ἐγκαθιδρυμένον καὶ τὸ μαγειρεῖον. Ἡ αἴθουσα τοῦ καπηλείου ἦτο εὐρεῖα καὶ πλήρης τραπέζων καὶ ἐδρῶν βαναύσων. Δούλοι δὲ, ὧν οἱ δεσπότες ἐδείκνουν ἔξω τῆς οἰκίας, καὶ παντοῖοι ἄνδρες τῆς κατωτάτης τοῦ λαοῦ τάξεως ἔτρωγον, ἔπινον, ἐκράγαν καὶ ἤριζον. Πανταχοῦ δὲ ἀκαθαρσία καὶ ἀηδία τοιαύτη, ὥστε ὁ εἰσελθὼν ἐξεδήλωσε διὰ μορφασμοῦ τὴν δυσχερείαν αὐτοῦ καὶ προῦχώρησε μέχρι τοῦ μέσου τῆς αἰθούσης. Ἡ ἐμφάνις αὐτοῦ καὶ ἡ κοσμία ἀναβολὴ ἐνεποίησαν αἰσθησιν εἰς τοὺς παρκαθημένους, οἵτινες πάντες μὲν πύκνυτα ἐταπείνωσαν τὴν φωνήν, τινὲς δὲ καὶ τελείως ἐσίγησαν ὑποδεχόμενοι αὐτὸν μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ, πρὸς δὲ ἐκεῖνος οὐδ' ἡξίωτε νὰ ποδείξῃ ὅτι προσέχει. Μετὰ στιγμιαῖον δισταγμὸν προῦχώρησεν εἰς τὸν μυχὸν τοῦ καπηλείου ἔνθα τέσσαρες ἄνδρες μακρὰν τῶν ἄλλων ἦσαν ἐστρωμένοι πρὸ τραπέζης, ἐφ' ἧς ἦτο κεφαλὴ ἄμνου μετὰ σκυρόδων κεκαρυκευμένη. Ἐτρώγον δὲ μετὰ πολλῆς ὀρέξεως τὸ ὀρεκτικώτατον τοῦτο φαγητὸν ὅπερ ἐπότιζον πίνοντες οἶνον δευτερίαν. Οἱ δικτυμόνες ἅμ' ἰδόντες τὸν Σύρον ἐρχόμενον πρὸς αὐτοὺς ἔσπευσαν νὰ τῷ παρικωρήτωσι τόπον καὶ ἐκεῖνος παρεκάθησεν ἄνευ φιλοφρονήσεων.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην πάντες οἱ ἐν τῷ καπηλείῳ εἶχον πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένα τὰ ὀρμητικὰ σιωπηλοὶ καὶ προσέχοντες. Τοῦτο ἰδὼν ὁ Σύρος ἔνευσεν εἰς αὐτοὺς ἐπιτακτικῶς νὰ ἐξκολουθήσωσι τὸ ἔργον αὐτῶν, καὶ παρευθὺς ἐπανελήφθησαν αἱ θορυβώδεις συνδιαλέξεις καὶ αἱ ἔριδες ὡς καὶ πρὸ τοῦ. Ἐκεῖνος δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἀπέναντι αὐτοῦ καθημένον νεανίαν, εἶ-

ρωστον, ζωηρόν καὶ πλάτωνα, πυρρόχρουν δ' ἔχοντα τὴν κόμην καὶ τὸ γένειον, ἠρώτησεν αὐτὸν λέγων·

— Ἐτοιμα εἶνε, Ναθαναήλ;

— Τὰς παραγγελίας σου περιμένουσιν οἱ Λιβιτινάριοι,¹ ἀπεκρίθη ὁ Ναθαναήλ.

— Καὶ εἶσαι βέβαιος περὶ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐχεμυθίας των;

— Βεβαιότατος.

— Ἐχει κελῶς. Εἰξεύρεις ὅτι ὁ Καῖσαρ δὲν παίζει, ὥστε ἀπλῆ τις ἀπεισκευασία ἢ ἀδεξιότης εἴμπορεῖ νὰ μας ἀφάνισῃ.

— Μὴ σε μέλη, περὶ πάντων ἐφρόντισα.

— Ἐντὸς τριῶν ὥρων δεῖλα δὴ περὶ τὸ λυκαυγὲς νὰ εὗρεθῇς μετὰ τῶν Λιβιτιναρίων ἔξω τῶν Ἀνακτόρων πρὸ τῆς νοτίας πύλης.

— Δὲν θὰ λείψω.

— Παραλαμβάνετε τὸ πτώμα ὅπερ θὰ σας δώσῃ καὶ προσοχὴ μὴ σας πλησιάζῃ ψυχὴ.

— Ἐννοεῖται.

Στραφεὶς ἔπειτα ὁ Σοέμας πρὸς τὸν δεξιὰ αὐτοῦ παρακαθήμενον, γέροντα ῥωμαλέον, ζωηρόν ἔχοντα τὸ βλέμμα καὶ τὰ χεῖλη λεπτὰ καὶ μεστὰ σαρκασμοῦ ἠρώτησεν αὐτόν·

— Καὶ σὺ, Ἰακώβ, ἐξετέλεσας τὰς παραγγελίας μου;

— Ἀκριδέστατα, ἀπεκρίθη ὁ γέρον διὰ λιγερᾶς φωνῆς.

— Εἶδες τὴν Βιβιδίαν;

— Πρὸ δύο μόλις ὥρων ἦμην μετ' αὐτῆς.

— Ὅποιαν τινὰ αἰσθησιν ἐνεποίησεν εἰς τὴν Καικιλίαν Μετέλλαν ἢ πρῶτῃ νῆ σκηνή;

— Ἡ Ἑστιὰς ἀποχωρήσασα ἐκ τοῦ νεοῦ ἐκλείσθη εἰς τὸ καλλίον της καὶ δὲν ἐξῆλθε πλέον.

— Μετὰ τῆς Ἀρσινόης τῆς δούλης της ἀναμφιβόλως;

— Βεβαιότατα.

— Ἐπρεπε τὴν γυναῖκα ταύτην νὰ τὴν ἀπομακρύνωμεν ἀπόψε, διότι θὰ μας φέρῃ ἐμπόδια.

— Ἡ Βιβιδία ἀνέλαβε νὰ φροντίσῃ περὶ τούτου.

— Ὡστε θὰ εἴμπορέσωμεν νὰ εἰσδύσωμεν εἰς τὸν δρυμῶνα;

— Βεβαιότατα. Ἡ μεγάλη Ἑστιὰς θὰ φροντίσῃ ὥστε ἡ θύρα τοῦ δρυμῶνος νὰ εἶνε ἀνοιχτή. Τοῦτο μόνον σε παρακαλεῖ νὰ μὴ τὴν ἐνοχοποιήσῃς, διότι καὶ ὁ Νέρων καὶ ἡ Ἀγριππὶνα ἀφορμὴν μόνον ζητοῦσι νὰ τὴν καταδιώξωσιν.

— Ἄς μείνῃ ἡσυχος ἡ Βιβιδία διότι ἡ Ἀγριππὶνα σήμερον εἶνε εἰπέρ ποτε ἀκίνδυνος. Περὶ δὲ τοῦ Νέρωνος ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ διορθώσω τὰ πράγματα.

¹ Libitinarii οἱ νεκροφόροι.

τα. Λοιπὸν θὰ εὐρεθῇς εἰς τὴν θέσιν σου μετὰ τῶν ἀνθρώπων σου περὶ τὸ τέλος τῆς δευτέρας φυλακῆς.¹

— Δὲν θὰ λείψω.

Ἐν ᾧ δ' οὗτοι συνδιελέγοντο, ὁ ἐν τῷ καπηλείῳ θόρυβος τῶν πινόντων κατὰ μικρὸν ἐκόπασε. Πολλοὶ δ' αὐτῶν παρητήρουν λάθρα τι συνέβαινε περὶ τὴν τράπεζαν τοῦ Σόεμα. Τοῦτο δὲ παρητήρησε καὶ αὐτὸς μετὰ τινος ἀνησυχίας, ἣν ἐννοήσας ὁ παρ' αὐτῷ καθήμενος γέρων ἔσπευσε νὰ τον καθησυχάσῃ λέγων·

— Ὅλοι οὗτοι ὅσοι εἶνε ἐντὸς τοῦ καπηλείου εἶνε ἰδικοί μας.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Βεβχιότατος. Καὶ ἔπειτα ὁ διευθυντὴς τοῦ καπηλείου δὲν δέχεται ψυχὴν ἄνευ τῆς ἐγκρίσεώς μου. Ὁ Ναθαναήλ εἰξεύρει πόσον εἶμαι προφυλακτικὸς εἰς τοιαύτας περιστάσεις.

Ὁ πυρρόθριξ νέος ἐπεκύρωσε διὰ νεύματος τοὺς λόγους τοῦ γέροντος.

Ὁ Σύρος οὐδὲ λέξιν εἰπὼν ἐστράφη πρὸς τὸν ἀριστερὰ αὐτοῦ καθήμενον, ἄνδρα μέτριον τὸ σῶμα, καταπεπονημένον ἔχοντα τὸ πρόσωπον καὶ ὑποκριτικὸν τὸ βλέμμα, τεσσαρακοντούτη περίπου τὴν ἡλικίαν, φοροῦντα χιτῶνα χρώματος σκοτεινοῦ καὶ ἔχοντα γένειον μέλαν, πυκνὸν, ἀτημέλητον, συνήθως δὲ νεύοντα πρὸς τὴν γῆν τοὺς ὀφθαλμούς. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν·

— Καὶ σὺ, Σκαῦρε, ἡδυνήθης νὰ εὕρης τὸν Αἴνον;

— Τώρα μόλις πρὸ ὀλίγου.

— Καὶ ἐξετέλεσας τὴν ἐντολήν μου;

— Μετὰ τινος δυσκολίας κατάρθωσα νὰ τον καταπείσω.

— Μήπως ὑπώπτευσε τίποτε;

— Παντάπασι. Ἀλλὰ ἔμελλε νὰ πορευθῇ τὸ μεσονύκτιον εἰς συνάθροισίν τινα χριστιανῶν.

— Οὐχ ἦττον θὰ ἔλθῃ εἰς τὸ ἄλσος τῆς Ἑστίας τὴν ὀρισμένην ὥραν;

— Ὑπεσχέθη.

— Ἀξιόλογα. Μὴ λησμονήσῃς νὰ συνοδευθῇ τὸ φορεῖόν του μέχρι τοῦ βωμοῦ τῆς Ζυγίας Ἡρας.²

— Ἐννοεῖται.

— Τώρα, προσέθηκεν ὁ Σύρος, ἄς ἴδωμεν ἐὰν καλῶς ἐνοήσατε τί πρέπει ἕκαστος ὑμῶν νὰ πράξῃ. Σὺ, Ναθαναήλ, μετὰ τῶν νεκροφόρων θὰ εἶσαι περὶ τὸ λυκαυγὲς ἔξω τῶν Ἀνακτόρων, ὁ Ἰακώβ θὰ ἔλθῃ εἰς τὸ ἱερὸν ἄλσος τῆς Ἑστίας ἅμα ληξάσης τῆς δευτέρας φυλακῆς, ὁ δὲ Σκαῦρος θὰ ὀδηγήσῃ ἐκεῖ τὸν Αἴνον τὴν αὐτὴν ὥραν.

¹ Δῆλα δὴ τῆς δευτέρας ἀλλαγῆς τῶν φρουρῶν (περὶ τὴν 2 ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον)· διότι οἱ Ῥωμαῖοι διήρουν τὴν νύκτα εἰς τέσσαρας φυλακὰς, ὧν ἑκάστη συνέκειτο ἐκ τριῶν ὥρῶν.

² *Vicus iugarius* τόπος ἐν Ῥώμῃ ἐν ᾧ ἔδρευε βωμὸς τῆς Ζυγίας (προστάτιδος τοῦ γαμοῦ καὶ ζυγοῦ) Ἡρας.

— Καὶ ἐγὼ, δέσποτα, δὲν θὰ κάμω τίποτε; ὑπέλαβεν ὁ τέταρτος τῶν παρακαθημένων, μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης σιωπηλὸς καθήμενος ἀριστερὰ τοῦ Ἰακώβ.

Οὗτος ἦτο τοῦ Μετέλλου δούλος, ὃν ὁ Σύρος μετεχειρίζετο συχνότατα ἕνεκα τῆς σπανίας αὐτοῦ ἀγγιναίας. Τεσσάρων καὶ εἴκοσι μόλις ἐτῶν νέος, ἐγεννήθη ἐν Ἑλλάδι ἐνθὺ καὶ ἔτυχε παιδεύσεώς τινος. Πανουργὸς ὡς πάντες οἱ συμπολιταὶ αὐτοῦ καὶ ἔτοιμος ὢν νὰ μετέλθῃ πάντα τὰ ἐπαγγέλματα,¹ εἶχε παρεισδύσει, ὡς καὶ ὁ συνέταιρος αὐτοῦ Σκχυρὸς, μεταξὺ τῶν χριστιανῶν καὶ εἶχε κατορθώσει διὰ τῶν πανουργιῶν αὐτοῦ νὰ κερδήσῃ τὴν πίστιν καὶ ἀγάπην αὐτῶν. Οὗτος ἐκόμιζεν εἰς τὴν Καικιλίαν τὰς παραγγελίας τοῦ Αἰνίου καὶ τοῦ Μετέλλου διὰ μέσου τῆς Ἀρσινόης. Καὶ αὕτῃ δὲ ἡ Βιβιδία κατὰ συμβουλήν τοῦ Σύρου ὑπεβοήθει τὰς συνεντεύξεις τῆς Αἰγυπτίας ταύτης γυναικὸς καὶ τοῦ νέου Ἑλλήνος, ὅστις θαυμασίως ὑπεκρίνετο τὸ διπλοῦν αὐτοῦ πρόσωπον. Ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἦτο ἐντετυπωμένη πανουργία τις μετ' ἀφελείας, ἦτο δὲ εὐμορφος καὶ μέτριος καὶ κομψὸς τὸ σῶμα. Καί τοι δ' ἐφόρει ἔνδυμα δούλου, εὐκόλως ὁμῶς διέκρινέ τις τὴν εὐγενῆ αὐτοῦ ἐλληνικὴν καταγωγὴν.

— Ἴδου, εἶπεν ὁ Σύρος, σὺ τί θὰ κάμῃς. Εὐθὺς ὡς γείνη νύξ θὰ πορευθῇς εἰς τοῦ Σαβίνου, ὅπου βεβαίως θὰ ἔλθῃ καὶ ὁ Μέτελλος ἵνα πορευθῇ εἰς τὸ ἀνγκτορικὸν δεῖπνον.

— Μετὰ χαρᾶς. Ἐπειτα;

— Θὰ περιμένῃς νὰ ἐπανέλθωσιν ἐκ τῶν Ἀνγκτόρων καὶ θὰ τοῖς ἀναγγείλῃς ὅτι οἱ χριστιανοὶ ἔχουσι συνωμοσίαν νὰ ἀπαγάγῃσι ταύτην τὴν νύκτα τὴν Καικιλίαν Μετέλλαν.

— Ἄλλο τίποτε; ἠρώτησεν ὁ Ἑλλήν Πολύβιος ὀνομαζόμενος.

— Ἡ εἰδήσις αὕτη βεβαίως θὰ τοὺς συνταράξῃ. Σὺ δὲ παρευθὺς θὰ τοῖς εἴπῃς ὅτι ἴσως ὑπάρχῃ ἔτι καιρὸς νὰ προληφθῇ τὸ πρᾶγμα καὶ νὰ τοὺς ἀναγκάσῃς νὰ παραλάβωσι δούλους τινὰς καὶ νὰ ἔλθωσι μετὰ σοῦ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἑστίας. Ἐκεῖ δὲ θὰ φρουρήσῃτε ἕως ὅτου ἀκούσῃς τὸ σύνθημα.

— Καὶ τὸ σύνθημα θὰ εἶνε;

— Συριγμὸς παρατεταμένος. Σὺ δὲ τότε παρευθὺς θὰ τοὺς ὀδηγήσῃς πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ ἱεροῦ ἄλσους, καὶ θὰ τοὺς ἀφήσῃς νὰ κάμωσιν ὅ τι ἂν θελήσωσιν. Ἄλλ' ἐὰν ὁμῶς θελήσωσι νὰ πλησιάσωσιν εἰς τὸ φορεῖον τὸ ὁποῖον θὰ ἴδῃς διερχόμενον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, νὰ προσπαθήσῃς ὥστε νὰ μὴ δυνηθῶσι νὰ το πλησιάσωσι. Ἐννοεῖς;

— Μάλιστα, δέσποτα. Αἱ παραγγελίαι σου θὰ ἐκτελεσθῶσι κατὰ γράμμα.

— Σκέφθητι ὅτι ἀμοιβὴν τοῦ ζήλου σου θὰ λάβῃς τὴν ἐλευθερίαν σου καὶ ἄλλο τι δῶρον πολὺτιμον.

¹ Ὁ συγγραφεὺς, γράφων ταῦτα ἀντέγραφε βεβαίως τὸ ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου σατυρικοῦ Ἰουβενάλου ἐν σατύρᾳ Γ' λεγόμενον «Ὁ Ἑλλήν γινώσκει πάντα τὰ ἐπαγγέλματα ἀρκεῖ νὰ πεινᾷ. Εἰπέ αὐτῷ νᾶναθῇ εἰς τὸν οὐρανόν, θᾶνκέῃ.»

— Τὰ πάντα θὰ ἐκτελεσθῶσι κατὰ γράμμα. Εἰξεύρεις τὴν ἱκανότητά μου, εἶπε μετ' ἀφελείας ὁ Πολύβιος, καὶ μετ' οὐ πολὺ θὰ ἴδῃς νέα δείγματα τῆς δραστηριότητός μου . . .

— Ἀρκεῖ, ὑπέλαβεν ὁ Σύρος, καὶ καλέσας διὰ νεύματος τὸν κάπηλον τῷ εἶπε·

— Φέρε ἀμφορέα κρητικοῦ οἴνου.

Ὁ κάπηλος ὑπήκουσεν εὐθὺς μετὰ σεβασμοῦ. Ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸν αἰτηθέντα οἶνον καὶ ποτήριον διὰ τὸν Σύρον. Οὗτος δὲ νεύσας πρὸς τὸν Ἕλληνα ἐκέλευσεν αὐτὸν νὰ πληρώσῃ τὰ ποτήρια, οὐ γενομένου προέπιον πάντες εἰς ὑγείαν τοῦ Σύρου.

Ὁ Σύρος μόλις βρέξας τὰ χεῖλη αὐτοῦ, ἠγέρθη μετὰ σπουδῆς καὶ ἀπεχαιρέτισε τοὺς τέσσαρας ἄνδρας εἰπὼν·

— Φρόνησις καὶ δραστηριότης!

Καὶ πρὶν ἢ οὗτοι προφθάσωσι νὰποκριθῶσιν, ὁ Σύρος ἦτο ἤδη ἔξω τοῦ καπηλείου. Ἀντὶ δὲ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τοῦ Μετέλλου κατηυθύνθη πρὸ τὸ Ἰανίκλον, προάστειον πολὺ ἡρεμώτερον τῆς Σοβώρας. Ὁ Σύρος εἶχε πόδας χαλυβδίνους καὶ ἡ πορεία δέν τον κατέβαλλε.

Πρὸς πλείονα κατὰληψιν καὶ σαφηνισμόν τῶν ἀνωτέρω ὀφείλομεν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὁ Σύρος ἀφ' οὗ εἶδε τὸν Μέτελλον καὶ ἀφ' οὗ ὁ πατρίκιος οὗτος ἐπορεύθη εἰς τοῦ Πούδου, εὔρε τοὺς δύο Ἰουδαίους Ναθαναὴλ καὶ Ἰακώβ καὶ τὸν Σκαῦρον καὶ τὸν Πολύβιον. Ἔδωκεν αὐτοῖς ῥητὰς παραγγελίας καὶ ὥρισεν ὡς τόπον συναντήσεως τὸ καπηλεῖον τῆς Σοβώρας. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀνέβη εἰς τὰ Ἀνάκτορα καὶ συνδιελέχθη ὥραν πολλὴν μετὰ τοῦ Νέρωνος καὶ τῶν πιστῶν τοῦ Καίσαρος θεραπόντων. Ἐξερχόμενος δὲ τῶν Ἀνακτόρων μετέβη εἰς τὸ καπηλεῖον καὶ ὡς εἶδομεν συνήντησε τοὺς πιστοὺς αὐτοῦ συνεταίρους.

Ἀπὸ τοῦ καπηλείου μέχρι τοῦ Ἰανίκλου τὸ διάστημα ἦτο μέγα, διότι ἔκειτο κατὰ τὸ ἀντίθετον ἄκρον τῆς πόλεως, ἀλλ' ὁ Σύρος διῆλθεν αὐτὸ ταχύτατα πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου. Ἀνέβη μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου, εἰσῆλθεν εἰς ἀπομεμονωμένον τινὰ οἰκίσκον σεμνοπρεπεῖ ἄμα καὶ κομψόν. Ὡκοδομημένος ὁ οἰκίσκος παρὰ τὸ παλαιὸν ὀχύρωμα, ὅπερ ὁ βασιλεὺς Ἀγκὸς ἔκτισεν ἵνα προστατεύῃ τὰ ἐν τῷ ποταμῷ Τίβερει πλοῖα, εἶχε θέαν θαυμασίαν. Ἐκεῖθεν ἐφαίνετο ἡ Ῥώμη ὅλη, κειμένη τρικασίους πόδας ὑπὸ τὸν λόφον· δεξιὰ ἦτο τὸ Κάπετώλιον, μέγала τινὰ οἰκοδομήματα τῆς Ἀγορᾶς καὶ ὅλος ὁ Παλατῖνος λόφος. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς σωρείας ἐκείνης τῶν ἀληθῶς τεραστίων οἰκοδομημάτων, συστάδες τινὲς πρασίνων δένδρων, δεικνύουσαι τοὺς τῶν πλουσίων οἴκους, διέκοπτον τὴν μονοτονίαν τῆς εἰκόνης καὶ ἀνεκούφιζον τὸν καταπεπονημένον ὀφθαλμόν. Ἀριστερὰ ἐξετείνετο τὸ Πεδίον τοῦ Ἀρεως, ὁ ποταμὸς Τίβερις εἰσερχόμενος εἰς τὴν πόλιν, ἔπειτα δὲ ἐξερχόμενος διὰ μυρίων περιστροφῶν, ὡς ἔαν μετὰ λύπης κατέλειπε τὴν

λαμπράν τῆς οἰκουμένης βασιλίδι. Τὴν σκηνὴν ὅλην περιέκλειε μέγιστον ἡμικύκλιον ἐκ χλοερῶν βουνῶν, ὧν τὰ ἀπώτατα κείμενα ἐφαίνοντο περικυκλούμενα ὑπὸ ἐλαφρᾶς ὑποκυάνου ὀμίχλης, δι' ἧς ἐλαφρῶς συνηνοῦντο μετὰ τοῦ ὀρίζοντος. Τὰ βουνὰ ταῦτα ἦσαν τὰ Ἀπέννινα, ὧν αἱ ἔσχαται κορυφαὶ ἦσαν ἐνιαχοῦ ἐπεστρωμέναι διὰ χιονίνου τάπητος λαμποκοποῦντος ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου καὶ περιφρονοῦντος τὸν ἥλιον καὶ αὐτοῦ ἔτι τοῦ θέρους.

Ὁ Σύρος εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἰκίσκον τοῦτον, ὡς καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Μετέλλου, δῆλα δὴ ὡς ἐὰν εἰσῆρχετο εἰς τὸν ἴδιον ἐαυτοῦ οἶκον. Καὶ τῷ ὄντι ὁ οἰκίσκος οὗτος ἦτο κτῆμά του καὶ τοι συνήθως δὲν διέτριβεν ἐν αὐτῷ, διότι πρὸ διετίας ἀπέθανον ἐκεῖ ἡ γυνὴ καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ. Τὸ παρελθὼν τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἦτο πλήρες φρικωδῶν μυστηρίων, ἡ δὲ καρδία αὐτοῦ ἀνεπίδεκτος τύψεως τοῦ συνειδότος ἦτο τὰ μάλιστα ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ μῖσος, καὶ ἡ μόνη αὐτοῦ ἐνόχλησις ἦτο τὸ ὅτι δὲν ἠδύνετο νὰ χορτάσῃ τὸ καταχθόνιον τοῦτο πάθος.

Ἦτο ἡ ὥρα τοῦ γεύματος καὶ πορευθὺς κατ' εὐθείαν εἰς τὸ συλλαλητήριον εὗρεν ἄνδρα τινα ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας τέλειον τύπον τῆς ἐβραϊκῆς φυλῆς, οὗ τὸ πρόσωπον ἐφωτίζετο οὐκ οἶδα ὑπὸ τίνος ἀπεριγράπτου λάμψεως. Ἦτο δὲ μέγας τὸ σῶμα καὶ κομψότατος, καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ ἠπλοῦτο μακρὰ γενειὰς κοσμουμένη ὑπὸ ἀργυρῶν τινων νημάτων καὶ ἡ εἰς βουσα αὐτοῦ κόμη ἐκυμάτιζεν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ.

Πλησίον δ' αὐτοῦ καὶ ἐπὶ κλίνης ἀναπαυτικῆς ἡμιανακεκλιμένη ἦτο νεαρὰ γυνή, ἥτις ὡς ἐκ τῆς μαλθακῆς καὶ τρυφηλῆς αὐτῆς στάσεως ἐφαίνετο προδήλως ὅτι ἦτο ἀνατολικῆς καταγωγῆς. Ἐνδεδυμένη μετὰ πλείστης ὀσης φιλοκαλίας, ὡχρὰ τὴν ὄψιν, καὶ ἔχουσα τὸν τράχηλον, τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς βραχίονας κατὰφορτα κοσμημάτων βαρυτίμων, ἦτο χαριεστὰτη, ἐπαγωγὸς λίαν, καὶ εἶχε θέληητρα περιφανῆ, περιφανέστερα γινόμενα ὑπὸ τῆς τέχνης.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο Σίμων ὁ Ἰουδαῖος ὁ ὑπὸ τῶν χριστιανῶν μάγος ἀποκαλούμενος, ἡ δὲ νεαρὰ γυνὴ ἦτο Δεβώρα ἡ σύζυγος αὐτοῦ καὶ ἀδελφὴ τοῦ Σύρου. Διέτριβον δὲ ἐν Ῥώμῃ πρὸ ἑξ μόνις μηνῶν. Οἱ τρεῖς οὗτοι καὶ τοι ἦσαν στενότατοι συγγενεῖς, ἀλλ' οὐδέποτε ὁμῶς συνηντῶντο οὐδὲ συνεδέοντο διὰ τῶν οἰκογενειακῶν δεσμῶν. Καὶ οἱ τρεῖς ἐμίσουν κοινῶς τοὺς χριστιανούς, ἀλλ' ὑπὸ διαφόρων αἰτίων ἕκαστος κινούμενος, παρεσκεύαζον φοβερόν κατ' αὐτῶν καταδιωγμὸν ἐλπίζοντες ὅτι θὰ κατάρθουν νὰ καταρρίψωσι τὴν νέαν τοῦ χριστιανισμοῦ διδασκαλίαν.

Ὁ Σοέμας διέτριβεν ἐν Ῥώμῃ πρὸ πεντεκαίδεκα ὅλων ἐτῶν. Καὶ τοι δὲ Ἰουδαῖος τὴν καταγωγὴν ἔλεγεν ὅτι ἦτο ἐκ τῆς Συρίας καὶ ὡς Σύρος ὑπὸ πάντων ἐνομίζετο, θέλων νὰ ποφύγῃ τὴν πρὸς τοὺς Ἰουδαίους περιφρόνησιν τῶν πατρικίων. Φαρισαῖος ὢν ἐμμανής, παρέστη θεατῆς τοῦ ὕψιστου ἐν Γολγοθᾷ δράματος καὶ μετ' ἀρρήτου λύσσης εἶδε τοὺς μαθητὰς τοῦ Σταυρωθέντος θεανθρώπου παρλαμβάνοντας τὸν αἵματόρρουτον ἔτι Σταυρὸν καὶ εὐτόλ-

μῶς ἐν μέσῃ τῇ Ἱερουσαλὴμ δοξάζοντας αὐτόν. Βαρέως δὲ φέρων τὴν ὀσμὴν θάυμασίαν ἐπίδοσιν τοῦ θείου ἔργου ὅπερ αὐτὸς ἀπηχθάνετο, ἀπεχώρησε πρῶτον μὲν εἰς Σαμαρείαν εἶτα δὲ εἰς Δαμασκόν. Ἐν τῇ πόλει δὲ ταύτῃ ἐνυμφεύθη κόρην καὶ μὲν ἄνευ τινὸς περιουσίας, ἀλλὰ πεπρωκισμένην διὰ παντοίων ἀρετῶν σωματικῶν τε καὶ ψυχικῶν. Καὶ τοι δὲ μετὰ πάσης προσοχῆς ἐφύλαττε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, παρετήρησε μετὰ τινὰ ἔτη ὅτι αὕτη εἶχε συνάψει σχέσεις πρὸς τοὺς χριστιανούς καὶ ἐγένετο καὶ χριστιανή. Μήτην ὁ ἀνὴρ αὐτῆς προσεπύκθησε καὶ τὴν πείσῃ καὶ πομπύσῃ τὴν νέαν θρησκείαν, ἀπειλήσας μάλιστα αὐτὴν ὅτι θά τὴν ἀποχωρίσῃ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς. Ἀλλ' ἡ Μαριάμ ἦτο ἀκκτόπειστος, γενναίως ἀνθισταμένη κατὰ τῶν ἀπειλῶν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς. Ὡστε ὁ Σύρος ἀπεφάτισε καὶ καταλίπη τὴν πατρίδα αὐτοῦ καὶ καὶ ἐλθὼν εἰς Ῥώμην. Ἀλλὰ πρῶτον ἐπορεύθη εἰς Σαμαρείαν ἵνα ἀποχαριετίσῃ τὸν γηραιὸν αὐτοῦ πατέρα κατοικοῦντα ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ μετὰ τῆς Δεδώρας, τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ, μόλις δέκα ἐτῶν κορασίδος. Ἐκ Σαμαρείας δὲ ἐπεδιδάσθη εἰς Καισάρειαν μετὰ τῆς γυναίκος καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ. Πλουσίαν κληρονομίαν περιουσίαν ἀποκατεστάθη ἐν τῷ κατὰ τὸ Ἰάνικλον οἰκίσκῳ, ὃν ἀνωτέρω περιεγράψαμεν, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐπολλαπλασίασε τὴν ἀξίαν λόγου αὐτοῦ κληρονομίαν, διότι πιστὸς ἐμμένων ἐν ταῖς παραδόσεσι τῆς φυλῆς αὐτοῦ, ἐπηγγέλλετο τὸν τοκογλύφον καὶ κατηργάνει τοὺς πατρικίους τοὺς κακῇ μοίρᾳ προσφεύγοντας εἰς αὐτόν.

Οὕτω πως δὲ συνῆψε σχέσεις καὶ πρὸς τὸν Μέτελλον. Ὁ Ῥωμαῖος οὗτος, νεώτατος ἔτι γενόμενος κύριος τῆς περιουσίας τῶν προῶν ἀποθανόντων γονέων αὐτοῦ, κατεσπατάλησεν ἐν ὀλίγοις ἔτεσι τὸ πλεῖστον τῆς περιουσίας καὶ κατ' ἀνάγκην κατέφυγεν εἰς τὸν Σοέμαν. Ὁ Ἰουδαῖος ἐδάνεισε τὸν Μέτελλον μεγάλην ποσὴν καὶ ὁ ἀφαισμός αὐτοῦ θὰ ἦτο βέβαιος εἰ μὴ ὑπῆρχεν ἰδιαιτέτης τις αἰτίας. Ὁ τοκογλύφος δὴλα δὴ ἐμβαίνων καθ' ἡμέραν μετὰ πολλῆς οἰκειότητος καὶ οἰκνότητος ὥρην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ, ἔβλεπεν ἀναπτυσσομένην τὴν Καικιλίαν κατὰ τὸ σῶμα καὶ τὴν εὐμορφίαν, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἠσθάνθη ὅτι δὲν ἦτο κύριος τῆς καρδίας αὐτοῦ, ἔχων τὸν κοῦν του διὰ τὴν καλὴν νεάνιδά. Ἐμελέτα λοιπὸν ποικίλα περὶ ἐπιτυχίας σχέδια εὐρῶν σύμμαχον καὶ τὴν τύχην, διότι ἀκριβῶς καθ' ἣν ὥρην ἐσκέπτετο πῶς καὶ οἰκονομήσῃ τὴν γυναῖκα καὶ τὴν κόρην αὐτοῦ, ἐκείνη μὲν ἐγκατέλιπεν αὐτόν καὶ ἔφυγεν αὕτη δὲ ἀπέθανεν. Ἀπαλλαχθεὶς λοιπὸν τοῦ διπλοῦ τούτου βάρους, ἔστησε τὴν κατοικίαν αὐτοῦ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Μετέλλου. Πρὶν δὲ εἶπῃ τίποτε εἰς τὸν νέον ἐπεχείρησε πρῶτον καὶ λάβῃ παῖραν καὶ τῆς γνώμης τῆς νεάνιδος, ἥτις ὁμῶς ἀπέπτυσσε κατὰφρονητικῶς τοὺς λόγους τοῦ ἐρωτολήπτου Ἰουδαίου. Ἀλλὰ καὶ ὁ Μέτελλος ἀγνοῶν τοῦ Σοέμα τοὺς πόθους, ἔδωκεν ὑπόσχεσιν εἰς τὸν Σαδῖνον καὶ τὴν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ ταύτην γνωστὴν τοῖς πᾶσι ποιήσας, ἐξηράνισε τοῦ ἀθλίου τοκογλύφου τὰ ὄνειρα.

Ἐκμανῆς διὰ τὴν ἀποτυχίαν ταύτην γενόμενος ὁ Ἰουδαῖος στυγεροὺς δόλους συνέπραψε κατὰ τῆς Καικιλίας. Ἦτο κατὰσκοπος καὶ συκοφάντης καὶ ὡς τοιοῦτος εἰσῆρχετο ἐλευθέρως εἰς τὴν Ἀνάκτορα, τούτου δ' ἕνεκα συχνάκις ἐβλεπε τὴν Ἀγριππίναν. Ἡ μυστρά αὕτη γυνὴ πρό τινας εἶχε θανατώσει διὰ δηλητηρίου τὸν Κλαύδιον, καὶ διάδοχον τοῦ ἡλιθίου τούτου Καίσαρος παρέλαβεν ἐν τῇ κλίνῃ αὐτῆς τὸν ἀπελεύθερον Πάλλαντα. Ὁ Ἰουδαῖος λοιπὸν κατέπεισε τὴν Ἀγριππίναν βεβαιώσας αὐτὴν ὅτι ὁ φίλος αὐτῆς Πάλλας δὲν εἶνε πιστός, ἀλλ' ὅτι ἔχει τὸν νοῦν πρὸς τὴν Καικιλίαν. Τούτου δ' ἕνεκα ἡ Ἀγριππίνα ζηλοτυπήσασα εἶπεν ἕνα μόνον λόγον καὶ διὰ τῆς βίας κατέταχθη ἡ Καικιλία εἰς τὴν τάξιν τῶν Ἑστιάδων. Καί τοι δὲ οὕτω πως ἠνείγετο χάσμα μέγα καὶ ἀδιάδοκτον μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς κόρης, διότι πρῶτιστον τῶν Ἑστιάδων καθήκον ἦτο ἡ παρθενία, ἀλλ' ὅμως ὁ Ἰουδαῖος δὲν ἀπηλπίσθη καὶ ἐργαζόμενος ἀνευδρότως κατώρθωσε νὰ κατηγορηθῇ ἡ νεάνις καὶ νὰ ἀχθῇ εἰς ἀνάκρισιν ἐνώπιον τοῦ Νέρωνος, ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω ἐν σελίδι 695. Τοῦτο δὲ ἦτο τὸ προοίμιον μόνον τῶν κατὰ τῆς παρθένου δολοφραφῶν τοῦ Ἰουδαίου.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ εὐχρηστοὶ εἰδήσεις ἤρχοντο ἐξ Ἰουδαίας ἀναγγέλλουσαι τὴν ὁσημέραι πρόοδον τοῦ χριστιανισμοῦ. Ὁ Σοέμας μετὰ φρίκης ἤκουσε τὴν πρόοδον ταύτην. Ἦτο δὲ φίλος παλαιὸς Σίμωνος τοῦ Μάγου ὅστις ἐν Σαμαρείᾳ εἶχε καταπλήξει διὰ τῶν μαγικῶν αὐτοῦ τοὺς ἀπλοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Σίμων οὗτος πέντε ἔτη μετὰ τὴν ἐκ Σαμαρείας ἀναχώρησιν τοῦ Σοέμα προσῆλθεν εἰς τὸν χριστιανισμόν βαπτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου. Τοῦτο μαθὼν ὁ Σοέμας ἠγανάκτησεν, ἀλλ' ἡ ἀγανάκτησις αὐτοῦ ἦτο πρόσκαιρος, διότι μετὰ τινα χρόνον ὁ Σίμων ἐζήτησε παρὰ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου νὰγοράσῃ διὰ χρημάτων τὴν θεῖαν χάριν, ὥστε νὰ ποιῇ καὶ αὐτὸς θαύματα· ἀλλ' ὁ Ἀπόστολος ἀποδοκιμάσας τὴν πρᾶξιν ταύτην τὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ σιμωγείαν ἀποκαλουμένην, ἀπέκρουσε μετὰ σφοδρότητος καὶ τὴν πρότασιν αὐτοῦ. Ὁ Σίμων δυσαρεστηθεὶς ἀπέπτυσε τὸν χριστιανισμόν καὶ ἐπανέλαβε τὴν προτέραν αὐτοῦ τέχνην. Ὁ Σοέμας ἅμα μαθὼν τὰ γενόμενα, ἔσπευσε νὰ περιποιηθῇ τὸν νέον πολέμιον τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ ἔδωκεν αὐτῷ γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Δεβώραν, ἥτις καὶ μῖσος μέγα εἶχε κατὰ τῆς νέας θρησκείας, διότι οὕτως εἶχεν ἀνατραφῇ ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, καὶ εὐμορφοτάτῃ ἦτο μεταξὺ πασῶν τῶν νεανίδων τῆς Σαμαρείας. Ὁ Σίμων, ἐννοεῖται, συγκατένευσε καὶ ἕκτοτε ἕνα μόνον εἶχε σκοπὸν, τὸν πόλεμον κατὰ τῆς πίστεως, ἣν ἐπ' ὀλίγον χρόνον εἶχεν ὁμολογήσει ὡς τὴν μόνην ἀλήθειαν. Μαθὼν δὲ παρὰ τοῦ Σοέμα ὅτι ὁ Ἀπόστολος Πέτρος μεγίστης ἀπῆλκυε τιμῆς ἐν Ῥώμῃ, γενόμενος τὸ κέντρον τῆς διαδόσεως τῶν σωτηρίων τοῦ χριστιανισμοῦ ἀληθειῶν, ἔσπευσεν εἰς Ῥώμην καὶ ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ γυναικαδέλφου αὐτοῦ, εἰργάζετο πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ καταχθονίου σκοποῦ, τῆς ἐξολοθρεύσεως τοῦ χριστιανισμοῦ, καὶ ἐργαστήριον τούτου ἦτο

ἡ ἐν τῷ Ἰανίκλῳ οἰκίᾳ. Ὁ Σοῦμας διὰ τῆς σατανικῆς αὐτοῦ εὐφροσύνης καὶ δραστηριότητος εἶχε παρασκευάσει θαυμασίως τὰ πράγματα. Διότι προαισθανόμενος ὅτι ὁ Νέρων θὰ ἦτο χρησιμώτατος σύμμαχος, συνετέλεσεν εἰς τὸν φόνον τοῦ Κλαυδίου, καὶ οὕτως ἡ ἀρχὴ μετεβιβάσθη εἰς χεῖρας τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀγριππίνης. Μεταξὺ δ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Νέρωνος εἶχεν ἀποφασισθῇ κρύφα ἡ δολοφονία τοῦ Βρεταννικοῦ, ὥστε ἡ κοινὴ πρὸς τὸ κακουργεῖν προθυμία συνέδεσεν ἀδιασπᾶστος τὸν νεαρὸν Καίσαρα καὶ τὸν μεστὸν μίσους Ἰουδαῖον. Εἰς τοὺς δύο τούτους προσετέθη καὶ τρίτος, ὁ Σίμων, ὃν ἐτίμα πλεῖστον ὁ Νέρων καὶ ἀδιαλείπτως συνδιελέγετο μετ' αὐτοῦ περὶ μαγείας, ἧς τὰ μυστήρια ἐπεθύμει νὰ μάθῃ. Τιοῦτοι ἐν κεφαλαίῳ ἦσαν οἱ νοοῦντες ὅτι θὰ ἠδύναντο νὰ ἀναγκαιώσωσι τὴν πρόσδον καὶ διάδοσιν τῆς Ἀληθείας.

Ὁ Σίμων καὶ ἡ Δεβώρα ἐγίνωσκον τὸ σχέδιον τοῦ Σοῦμα καὶ τὰς ὁδηγίας αἱ εἶχε δώσει πρὸς ἐπιτυχῇ ἐκτέλεσιν αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ τὸν περιέμενον μετ' ἀνησυχίας. Ὅθεν ἅμα εἰσελθόντα, ἠρώτησεν αὐτὸν Σίμων ὁ Μάγος·

— Πῶς εὐρίσκονταί αἱ ὑποθέσεις μας;

— Ἀξιόλογα, ἀπεκρίθη ὁ Σοῦμας καθήμενος παρὰ τὸν γαμβρὸν του.

— Καὶ ὁ Βρεταννικός;

— Ὁ Βρεταννικός; αἰωνία του ἡ μνήμη.

— Ὁ Νέρων ἄρχ' γε θὰ ἐμμείνη εἰς τὴν ἀπόφασίν του;

— Τὸν εἶδον σήμερον τὸ πρωῒ. Καὶ εἰ δύο πιστοὶ δοῦλοι ἔλαβον τὰς ἀναγκαίαις ὁδηγίας.

— Καὶ ἡ Ἑστιὰς τί γίνεται;

— Σήμερον τὴν ἀνέκρινεν ὁ Καῖσαρ ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἑστιᾶς καὶ τὴν ἡπείλησεν ὅτι θὰ προστάξῃ νὰ τὴν ἀπαγάγωσιν εἰς τὰ Ἀνάκτορα εἰς ἐπιμένῃ καὶ δὲν θέλῃ νὰ ὑπακούσῃ.

— Καὶ ἐπείσθη;

— Ἀπαγε, τοῦναντίον εἶνε ἄκαμπτος.

— Τὸ ἔμαθεν ὁ ἀδελφός της;

— Τὸ ἔμαθε, καθὼς καὶ ὁ Σαβῖνος καὶ ὁ Αἴνος.

— Λοιπὸν θὰ γείνη ἀπόψε τὴν νύκτα;

— Ναί, τὰ πάντα εἶνε ἑτοιμα. Ἀπὸ σήμερον καὶ εἰς τὸ ἐξῆς πολὺ σπανίως θὰ με βλέπῃς, διότι ἡ φρόνησις ἀπαιτεῖ νὰ μὴ συχνάζω ἐδῶ τοῦλάχιστον ἐπ' ὀλίγον χρόνον. Πρέπει νὰ μὴ ἔδῃ ψυχὴ τὴν Κικιλίαν, μήτε οἱ δοῦλοί μας. Θὰ ἀναθέσω τὴν φροντίδα αὐτὴν εἰς τὴν Δεβώραν.

— Λοιπὸν, ἠρώτησεν ἡ γυνὴ τοῦ Σίμωνος, θὰ τὴν ἔχωμαν ἀπόψε ἐδῶ τὴν Ἑστιάδα;

— Ὅλοι μου οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἐν γνώσει τοῦ πράγματος, καὶ μετ' ὀλίγας ὥρας θὰ φέρωσιν ἐδῶ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Μετέλλου.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ ὑποπτεύσωσι τὸν πρωταίτιον τῆς ἀρπαγῆς; ἠρώτησεν ἀνήσυχος ὁ μάγος.

— Ἀδύνατον. Μόνοι οἱ χριστιανοὶ θὰ κατηγορηθῶσι καὶ μάλιστα ὁ Αἴνος, εἰς ἐκ τῶν ἀρχηγῶν των.

Καὶ ὁ Σοέμας διηγήθη πῶς ὁ Μέτελλος, ὁ Σαβῖνος καὶ ὁ Αἴνος ὤφειλον νὰ εὐρεθῶσιν ἐν τῷ ἄλλοι τῆς Ἑστίης εὐθὺς ὡς ἀκουσθῇ τὸ σύνθημα.

— Ὁ Ἰακώβ, ὁ Σκαῦρος καὶ ὁ Πολύβιος θὰ ἐκτελέσωσι πιστῶς τὸ ἔργον των καὶ θὰ ἔλθωσιν ἐκεῖ συνοδευόμενοι ὑπὸ δυνάμεως ἱκανῆς, ὥστε νὰ γείνωσι κύριοι τῆς θέσεως. Τώρα πρὸ ὀλίγου εἶδον τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸ καπηλαῖον τῆς Σοβώρας. Χρήματα καὶ δραστηριότης εἶνε τὸ πᾶν, καὶ τὸ εὐκολώτατον πρᾶγμα. Τὸ δύσκολον θὰ εἶνε, ὡς φοβοῦμαι, τὸ πῶς νὰ ποσπᾶσωμεν ἀπὸ τῆς καρδίας τῆς Καικιλίας τὸ δηλητήριο τοῦ χριστιανισμοῦ τὸ ὅποῖον ἐνεστάλαξεν εἰς αὐτὴν ὁ Αἴνος.

— Ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὸ ἔργον τοῦτο, εἶπεν ἡ Δεβώρα σατανικῶς μειδιάσασα.

— Καὶ ἐγὼ θὰ μεταχειρισθῶ τὴν δύναμίν μου, προσέθηκεν ἐπιδεικτικῶς ὁ Σίμων.

— Ἀλλ' ἡ μαγεία μόνον τοὺς χυδαίους καὶ ἀπαιδεύτους ἀνθρώπους εἰμφορεῖ νὰ ἐξαπατήσῃ, εἶπεν ὁ Σοέμας· καὶ ἡ Καικιλία δὲν εἶνε πνεῦμα κοινόν.

— Δὲν εἰξεύρεις τὴν δύναμίν μου, εἶπεν ὁ Σίμων, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἔβαλλον φλόγας.

— Ἀς ἀφήσωμεν τὸ ζήτημα τοῦτο ἐπὶ τοῦ παρόντος, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος μετ' ἀγανακτήσεως. Εἰξεύρεις ὅτι ἐγὼ δὲν πιστεύω εἰς τὰς μαγείας σου.

— Ἐχεις ἄδικον, καὶ θὰ σ' ἀποδείξω μετ' ὀλίγον ὅτι ἔχω ἄμεσον συγκοινωνίαν μετὰ τῶν καταχθονίων πνευμάτων.

— Καὶ ἐκ δευτέρου σὲ λέγω ὅς ἀφήσωμεν τὸ ζήτημα τοῦτο, διότι δὲν θὰ με πείσῃς. Ἐγὼ πιστεύω εἰς μόνον τὰ χρήματα καὶ τὴν πανουργίαν.

— Ἐστω, ἐτραύλισεν ὁ Σίμων προσβληθεὶς. Ἀς τᾶφήσωμεν.

— Τὸ μέλλον θὰ ποδείξῃ τίς ἔχει δίκαιον, εἶπεν ἡ Δεβώρα, ἣν ὁ ἀνὴρ αὐτῆς εἶχε κτεκστήσει εἰς ἄκρον φανατικὴν.

Ὁ Σοέμας ἐσιώπητε, τὴν δὲ σιωπὴν διέλυσε πρώτη ἡ Δεβώρα λέγουσα·

— Ἀδελφέ, βλέπω ὅτι πολλὰ ἐμπόδια ὑπάρχουσιν ἀκόμη πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ σου. Δὲν ἀρκεῖ νὰ κλεισθῇ ἐδῶ ἡ Καικιλία, ὥστε νὰ γείνη καὶ σύζυγός σου.

— Τὸ εἰξεύρω.

— Ἀφ' οὗ εἶνε Ἑστιάς ποτὲ δὲν θὰ ἐκπληρωθῇ ὁ πόθος σου.

— Ἀς εἰπῇ τὸ ναί, καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ὡς ἄκρος ἀρχιερεὺς θὰ τὴν λύτῃ τοῦ ὅρκου καὶ τῆς ὁμολογίας τῆς, ὡς ὀρίζουσι τὰ ἀρχαῖα τῆς Ῥώμης νόμιμα.

— Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο, διότι ὁ Μέτελλος τὴν ὑπεσχέθη εἰς τὸν Σαβῖνον.

— Ἀλλὰ τὸν Σαβῖνον θὰ τον ἐξαφανίσωμεν. Θὰ τον καταγγείλω ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ καὶ θὰ λάβῃ τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας του.

— Καὶ διατί δὲν τον καταγγέλλεις τώρα ἀμέσως;

— "Α, δὲν συμφέρει νὰ πολλαπλασιάσωμεν τὴν συγκίνησιν τοῦ λαοῦ. Πρέπει νὰ φήσωμεν πρῶτον νὰ παρέλθῃ ὀλίγον ἢ αἰσθησις τὴν ὁποίαν θὰ προξενήσῃ ὁ θάνατος τοῦ Βρεταννικοῦ.

Ταῦτα δὲ λέγοντος τοῦ συκοφάντου εἰσῆλθεν ὁ ἐπὶ τῆς τραπέζης δοῦλος καὶ εἶπεν ὅτι ἡ τράπεζα εἶν' ἐτοίμη. Ὁ Ἰουδαῖος, ὁ Σίμων καὶ ἡ Δεβώρα ἠγέρθησαν παρευθὺς καὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὸ ἐστιατόριον. Μετὰ δὲ τὸ τέλος τοῦ δείπνου ὁ Σοέμας ἐξῆλθε τοῦ *triclinum* ἵνα δώσῃ εἰς τοὺς δούλους τῆς οἰκίας τὰς ἀνγκυαίας παραγγελίας. Ἦσαν δ' οὗτοι ὀλίγοι τινὲς διοικούμενοι ὑπὸ γραίας ἀπελευθέρως πιστῆς εἰς τὸν κύριον αὐτῆς ψυχῇ τε καὶ σώματι. Εἰς τὴν γραίαν ταύτην ἀνέθηκεν ὁ Σοέμας νὰ ἀγρυπνῇ μόνη παρὰ τὴν θύραν καὶ νὰ ποικιρύνῃ τοὺς ὑπαλλήλους αὐτῆς ἅμα τῇ δευτέρᾳ φυλακῇ. Ἡ γραία αὕτη ἐξ Ἀσίας καταγομένη ἦτο γυνὴ δεισιδαιμονεστάτη, διὰ τοῦτο καὶ ἐσέβετο τὰ μέγιστα τὸν Σίμονα καὶ τυφλῶς ἐπείθετο εἰς πάντα αὐτοῦ λόγον. Ἡ γηραιὰ Ἑλλύρα ἐχρησίμευσεν εἰς τὸν Σοέμαν ὡς ὄργανον τοῦ σκληροτάτου καταδιωγμοῦ τῆς γυναικὸς καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ. Ἦτο δὲ ἐπιρροπὴς εἰς τὴν κακίαν μετὰ τοσαύτης προθυμίας, μεθ' ἧς ἄλλοι ῥέπουσιν εἰς τὴν ἀρετὴν, ὥστε πᾶς ὁ θέλων νὰ διαπράξῃ κακουργίαν τινὰ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ ποτείνηται εἰς αὐτὴν καὶ αἱ συμβουλαι αὐτῆς δὲν θὰ ἦσαν ἄχρηστοι.

Ὁ Σοέμας διευθετήσας τὰ πράγματα καὶ περὶ πάντων προνοήσας ὡς αὐτὸς ἐνόμιζεν ἄριστα, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ *triclinum*, ἐν ᾧ ἦσαν ὁ γαμβρὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖ ἐκάθησαν καὶ οἱ τρεῖς περιμένοντες τὴν ἐκβασιν τῆς συνωμοσίας.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς γαλλικῆς ἀκαδημίας τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν γραμμάτων τῇ γενομένῃ κατὰ τὴν 30 λήξαντος Νοεμβρίου ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ κ. Περρὼ ἡ ἐκθεσις περὶ τῶν ἐργασιῶν τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Ῥώμῃ γαλλικῶν σχολῶν κατὰ τὸ λήξαν ἔτος. Σύντομον δὲ περίληψιν τῶν ἔργων τῆς ἐν Ἀθήναις σχολῆς καταχωρίζομεν ἑνταῦθα.

Ἐξ ἐταίρους ἠρίθμει αὕτη κατὰ τὸ ἔτος 1876—1877, τοὺς κκ. Ὁμόλ καὶ Ῥίμαν τριτοετεῖς, Μαρτᾶ καὶ Γισάρδ δευτεροετεῖς, διαμένοντες πάντας ἐν Ἀθήναις καὶ δύο πρωτοετεῖς τοὺς κκ. Βωδουέν καὶ Ἀσσουλιέ ἐν Ἰταλίᾳ.

Τὰ δ' ἔργα τούτων συνοψίζονται ὡς ἐξῆς·

Ὁ μὲν κ. Ὁμόλ ἀνέλαβε τὴν ἐξακολούθησιν τῶν ἐν Δήλῳ ὑπὸ τοῦ κ. Λεβέγκ ἐπιχειρηθεισῶν κατὰ τὸ 1873 ἀνασκαφῶν. Εἰργάσθη δὲ μετὰ ζήλου, ἀσχοληθεὶς ἰδίως περὶ τὴν ἔρευναν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὴν δια-